



רוזנבוים: התיקים שהצילו

חקירה מישטרית היא יגדה בריים ממי קנה את החברה.

יש לזכור כי רכטר נמצא עתה בשלב מכריע של חייו. פרקליטות מחוז תל-אביב טוענת כי בחומר-האישום שהוגש לה על-ידי מישטרת ישראל אין די להגשת כתב-אישום נגדו, והמישטרה אוספת חומר נוסף. אם תעלה המישטרה עתה על פרשת החברה הוואדוצית ברמת, או תגיע לאמת שברשת עיסקותיו הכספיות עם רוזנבוים יהיה רכטר אבוד, ועימו חלק נכבד מצמרת מפא"י.

רכטר ורבינוביץ מניחים שאם רוזנבוים ישתוק, יעבור המשבר בשלום. לשם כך יש להציל את רוזנבוים, כדי להבטיח את הצלת רכטר וצמרת מפא"י.

אולם פרשת החברה הוואדוצית של מפא"י ברמת היא כאין וכאספ לעומת האמת על העיסקות הפינסיות של רכטר עם רוזנבוים, עיסקות שעד היום מסתיר

אגמון: לסחוס בכל מחיר

הרשומה על שם רכטר ועל שם מפא"י, יתירה מוזאת — חלקהא"י של ריווחי "רמתם" שהועברו לחו"ל לזכות "ניצה", נעשו כהם שימושים שונים של מפא"י. צבי רכטר עצמו היה בהנהלת אגמון ישראל-שווייץ. הוא התפטר בדצמבר 1974, כאשר החלה נגדו חקירת מבקר-

בהנהלת רמתם חמישה מנהלים: אליהו גבעוני המייצג את אילן-כוח, שהיא חברה הרשומה רישמית על שם צבי רכטר ושמאל ארנר, וכתובתה הרשומה בית טול-בונה בתל-אביב. ארנר היה מזכיר החברה, ועתה הוא נציגה בניו-יורק. גבי עוני היה גיבור אחד ממפעליה של ההסתדרות, והוא פעיל במוסדות מפא"י. אילן-

רכטר: עסקים ואדוציים

מאזנה לשנת 1973, המשופץ לצורכי מס, מראה על רווח של 3.2 מיליון לירות נטו. רוזנבוים עצמו סיפר כי מדי-שנה היה חלקו ברווחים מגיע ל-200 אלף דולר ל-ערך, סכום שאת רובו תרם, לדבריו, למגר בית בשווייץ.

בידי החברה זיכיון להפעלת החנויות בלוד לעוד ארבע שנים, והיא מוערכת כולה על ידי בתי-המישפט בשווייץ ב-12 מיליון לירות לערך (סכום זהה לסכום שנקב העולם הזה 1964, לפני שלושה חודשים, עת פירסם כי עמוס מנור, המחר זיק 5% במניות רמתם, דורש עבורן 650 אלף לירות).

מאת

יגאל לביב

ההסתדרות והמישטרה, בעיקבות גילויי העולם הזה. למעשה מתגלה עתה כי לא כל ראשי מפא"י חמכו בדרך בה ניהל רכטר, עת היה גיבור מפא"י, את ענייני המיפי-לגה. היו כאלה שהתנגדו לפרשה הוואדוצית, ושללא הסכימו לתת יד להעלמת הדבר

כוח היא, למעשה, חברה ישראלית להחזקת קות של מפא"י, ולה, אם כן, רבע מרמתם. מנהל נוסף הוא דויד עשהאל, נאמנו של רוזנבוים המייצג את טיבור רוזנבוים אסטבלישמןט השייכת לרוזנבוים, ולה עוד רבע ממניות רמתם. מנהל נוסף הוא עמוס מנור, שלו באופן אישי 5% ממניות רמתם. עתה נותרו עוד שני מנהלים: טיבור רוזנבוים עצמו ושמאל ארנר, ונותרו עוד שתי חברות — ניצה ובופימור, שתיהן לא-ישראליות, שתיהן "וואדוציות" (אם כי הן רשומות בלוקסמבורג, ולא בוואדוק. העיקרון הוא שוות).

ברור כי ארנר מייצג אחת משתי החברות ה"וואדוציות", שהיא בשליטת מפא"י. עד כאן המצב החוקי. מה קרה בעיקבות התמוטטות הבנק של רוזנבוים? החברה לישראל הטילה עיקול על כל ניכסי רוזנבוים בישראל, כולל חלקו ברמתם. והנה, העיקולים הוטלו על שלוש חברות בעלות מניות ברמתם: טיבור רוזנבוים אסטבלישמןט, ניצה ובופימור, שלהן יחד כ-75% ממניות רמתם.

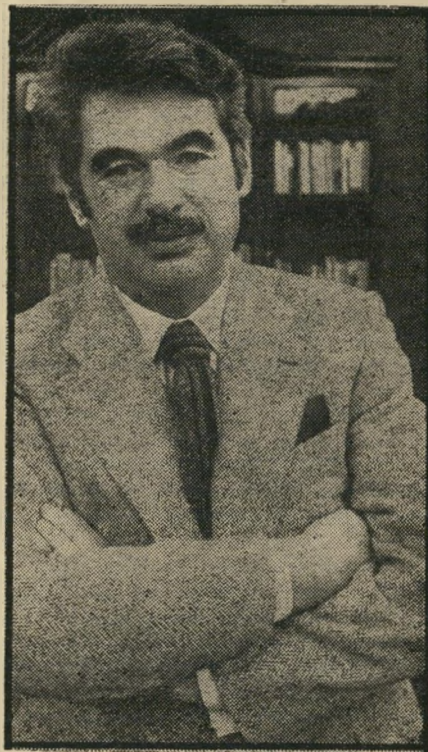
לפני ימים אחדים פירסם בתי-המישפט בשווייץ את רשימת ניכסי רוזנבוים העומרים למכירה, והרשימה מגלה כי לרוזנבוים רק 50% ברמתם. בידי החברה טיבור רוזנבוים אסטבלישמןט, ועוד אחת משתי החברות בופימור וניצה. השניה אינה של רוזנבוים, אלא של מפא"י. וכיוון שהיא רשומה על שם מפא"י, באמצעות צבי רכטר, באופן בלתי-חוקי, לא נעשה דבר להסרת העיקול של החברה לישראל.

עיסקה

וואדוצית



לפי רשמי-החברות, הבעלות על רמתם מחולקת כך: 5% על שם עמוס מנור, נאמנו של רוזנבוים בישראל ומנכ"ל לודזיה; עוד 47.5% על חברה בשם אגמון ישראל-שווייץ, ואחוזים דומים על שם שתי חברות הרשומות בלוקסמבורג בחלקים שווים, ושמותיהן בופימור החזקות וניצה החזקות. חברת אגמון ישראל-שווייץ מתחלקת בחלקים שווים לשתי חברות: אילן-כוח וטיבור רוזנבוים אסטבלישמןט.



האנקל: המנהלים נחקרים



חנוות "רמתם": חנות בלי מכס, רווחים בלי מס

רכטר אג חאמת עליהן, ואשר גם חוקרי מישטרת ישראל לא הצליחו לתתות על קנקנו.

עיסקות אלו, שעיקרן השתתפות חברות של "סול-בונה" בחרי-פתקה הקרקעית של רומא, בה נקי ברו 60 מיליון דולר ללא ידיעת ה-הסתדרות או האוצר — שרובן בלי תיחוקיות הן בישראל והן ב-שווייץ — תתוארנה במלואן בהמי-שר.

(בשכוע חבא: עיסקי "סול-בונה" ברומא)

כאשר החלה החקירה המישטרית נגד רכטר.

צעדי הטישטוש העיקריים היו העברת הבעלות על החברות הוואדוציות מרכטר לאחר, כך שאם תיפול החברה בידי זרים, הם לא יגיעו לבעלים האמיתיים.

פיתרון זה עובד זמן רב, כי קשה היה למצוא אדם מחימן שיקנה את החברה, ולא יבגוד לאחר-מכן במפא"י ורכטר. גם כאשר נמצא האדם — ומקורות מחימנים מוסיפים רים כי הבעלות הועברה מרכטר לאחר — עדיין קיים החשש כי בי

טישטוש

עקיבות



אלהם כאשר רכטר בא אל חבריו בבהלה, הוא ידע כי כשיציעו הנכסים למכירה יתברר מייד שאחת משתי ה-חברות הוואדוציות אינה של רוזנבוים, וכי אם הבנק יפורק, תתגלה גם הבעלות של מפא"י. יתירה מכן — מי יודע מי יקנה את חלקו של רוזנבוים ברמתם? ומה יעשה כשיגלה מי הבעלים האמיתיים של החברה הוואדוצית השנייה?

חקירה שערבתי בכמה ביקורים בוואדוק ובז'נבה העלתה, ללא צל שם ספק, כי "ניצה" היא החברה